

Mihenk

Bir bilginin mihengi yoksa, diyelim bir anket yaptınız ve alternatifi yok, o alandaki tek anket, bu ankete güvenebilir misiniz?

Ben artık güvenmemeyi tercih ediyorum. Bir konudaki tek çalışma, o konudaki *hipotez* nevinden. Adı bilimsel de olsa, yapanlar insan olduğu ve insanın (bazen de bilerek) hata yapma ihtimali olduğu için.

Nükleer Kemalist

Atatürk öldüğünde yeryüzünde henüz bir *nükleer bomba* ihtimali yoktu. Savaşların *dünyayı yok etme* imkanı yoktu. Nükleer güç savaş konusundaki tüm stratejileri değiştirir, hatta kimileri artık *stratejinin olmadığı* bir dünyadan bahseder. Dünyadaki zengin devletlerin hepsinin dünyayı yok etme imkanı varken, onlara karşı *savaşmak* mümkün değildir. Yok olacağına, dünyayı yok etmeyi tercih etmeyeceğini bilemezsiniz.

Atatürk böyle bir dünyayı bilmiyordu. Dünyasında bugün alıştığımız teknolojilerin hiçbirisi yoktu. Onun *fikir* diye serdettiklerine ne kadar güvenebiliriz?

Güvenemeyiz. Aslında bugün için söylediklerinin anlamı yoktur. Çoğunun *hayatta en hakiki mürşit ilimdir* gibi *boş laf* kabilinden sayılacağı bir kenara, karşı karşıya kaldığımız dünyada *doğruya* yöneltmesi mümkün değil. Genel siyasi fikir olarak da, diyelim *bağımsızlık* bile *ne kadar?* diye cevaplanması gereken bir ilke çünkü dünyadaki en bağımsız ülke sayılabilecek *Kuzey Kore* aynı zamanda en yalıtılmış ülke. Zira *bağımsızlık* ve *yalıtılmışlık* aslında tam olarak birbirinden ayrılamıyor. İnsanlar bağımsızlık mı istiyorlar yoksa bağımsız olmadıklarının kendilerine söylenmemesini mi? Benzer durum *uluslar* için de geçerli.

Kendimizi Kemal'in fırsatçı ve faydacı zihin çerçevesine neden hapsetmek gerektiğini bilmiyorum. Onu hala *önder* görenleri ciddiye alamıyorum.

Bunun sebebi nedir?

Kimseden yorganını çekmesini bekleyemezsin. Bir yaştan sonra artık hepimiz, bilsek de bilmesek de yetişkin rolü yapmaya başlıyoruz. İnsanlar bizden bunu bekliyor ve daha önemlisi biz beklediklerini düşünüyoruz.

Beklenti dedikleri dünya üzerinde hükümrانlığın en derinine sahip. İnsanların mutluluğu ve mutsuzluğu ondan soruluyor. Kimse bizi beklentilerimiz kadar güzel terbiye edemiyor ve kimse bizi onun kadar iyi tanıyamıyor.

Beynini yaktığını iddia etmek. Ruhun kabzedildiği noktaları ihata etmek. Bunlarla kendini yaşar kılmak. Kendini bilir kılmak. Kendinden emin olmak. Sakinleşmek. Beynini kıvrımlarında akan lavlardan şehirler inşa etmek. Sakinleşmek. Dünyanın kalbine giden yolları öğrenmek. Düşünceni ve düşüncelerini dünyanın kalbine, onun ritmine, geliş gidişlerine göre ayarlamak.

Arada yabancı dillerden bir iki ibare yazmak ihtiyacı duyduğum oluyor ama giderek düşüncem lâl olduğundan herhalde bu isteği neden karşılamam gerektiğine karar veremiyorum. Zihnim yeniden çalışmaya başladı, yeniden *yazmaya değer* görüntüler geçiyor önümden ve bunları bildiğim ve bilmediğim dillerde çeşitli laflarla daha anlaşılabilir hale getirmeliyim? Öyle midir bizde adet?

Yazıyı *yazarın reklamı* mıdır, yoksa fikrin kendini ifade etmesi mi, yoksa fikrin de ifadesi değil, belki dilekçesi midir? Bizde, dergi yazılarında ve sair yerlerde yazının birinci amacı *yazarın reklamı* oluyor. *Benn şunnu biliyorum ve şunnu da ve şunnu da* ve... Yanlış anlamamak lazım, her ürün reklamından mesuldür bir yerde, satılmazsa, alıcısı olmazsa, nasıl olur da *kar* edebilir? Ancak yazarın kendi reklamını yapmasındaki tuhaflık, ürünün *yazı* değil *yazar* olmasından kaynaklı. *Yazar* kendini ürün haline getirebildiği ölçüde başarılı sayılıyor. *Yazı* sadece yazarın bu ürünleşme serüvenindeki reklamından ibaret. Memlekette adı *büyük yazara* çıkmış zevata bakın, yazılarından tek anlayacağınız, bu adamların çok entelektüel olduğu. Herhangi bir fikri alıp, başından sonuna götürecek bir yazı yok, öyle başı sonu belli bir fikir de yok zaten. Çeşitli *okumuş adamlar* var ve bunlar kendilerini *entelijansiya* dedikleri bir pazarda ürün haline getirmişler. Bunu *başarmışlar*. Bu ürünü almamız için diğer ürünlerde olduğu gibi *reklama* ihtiyacımız var. Bunu da esirgemiyorlar.

Başkanlığın Sonu

8 Ağustos'ta demişim ki:

İçimden bir ses erdoğan'ın başkanlıktan vazgeçtiğini ve 2019 seçimlerinde aday olmayacağını söylüyor.

15 Temmuz'dan sonra giderek söndü başkanlık tartışmaları. Bunun o gece yapılmış bazı pazarlıklardan kaynaklandığını düşündüm. 2019 seçimlerine dair tahminimde o kadar ısrarcı değilim ama başkanlık konusu giderek gündemden çıkıyor, farkında mısınız?